

— ΘΕΑΤΡΟΝ "ΛΑΟΥ,,

Εἰς τὸ μικρὸν καὶ κομψὸν παρὰ τὸ Μεταξουργεῖον Θέατρον τοῦ «Λαοῦ» παίζεται ἀπὸ ἐβδομάδος ἡ ἀθηναϊκὴ ἐπιθεώρησις τοῦ κ. Γ. Ἀσημακοπούλου «Ἡ Γειτονοπούλα». Ἐὰν ἡ ἐπιθεώρησις αὐτὴ ἐπαίζετο εἰς ἓνα τῶν κεντρικῶν μας θεάτρων, ἡ Κριτικὴ ἄσφαλῶς θὰ ἤσχολεῖτο μὲ αὐτὴν ἐπὶ ἡμέρας. Ἀλλὰ ἡ «Γειτονοπούλα» παίζεται εἰς Θέατρον συνοικιακὸν καὶ ὁ συγγραφεὺς τῆς δὲν ἀνήκει εἰς τὸ συνάφι τῶν διανοουμένων. Εἶναι δικηγόρος καὶ εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ποὺ καταγίνεται μὲ τὸ θέατρον. Γι' αὐτὸ κανεὶς δὲν ἀφιέρωσε δύο γραμμὰς στὸν Τύπο καὶ νὰ πῆ, ὅτι σὰν τὴν «Γειτονοπούλα» δὲν ἔχουν γραφῆ πολλὰς θεατρικὰς ἐπιθεωρήσεις. Ἐν τούτοις κριτικαὶ καὶ λόγιοι παρακολουθοῦν τακτικώτατα τὰς παραστάσεις τῆς καὶ ἐνώνουσιν τὰ χειροκροτήματά των μὲ τὸν εἰλικρινῆ ἐνθουσιασμὸν τοῦ ἐκλεκτοῦ ἀθηναικοῦ κοινοῦ, ποὺ γεμίζει κάθε βράδυ τὸ συνοικιακὸν θεατράκι.

Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῶν πρώτων «Παναθηναίων» ἡ «Γειτονοπούλα» εἶναι ἡ μόνη ἐπιθεώρησις ποὺ δίδει ὀλεζώντανη τὴν εἰκόνα τῆς κοινωνικῆς καὶ πολιτικῆς Ἀθήνας, μὲ δοσερὸ πνεῦμα, μὲ χιοῦμος, μὲ ἐξυπνάδα, μὲ τέχνην. Καὶ τὰ τριάντα τῆς νούμερα εἶναι ἀριστουργηματικά. Ὁ κόσμος γελᾷ διαρκῶς, γελᾷ ἀβίστα, ἀπὸ τὸ λεπτὸ πνεῦμα ποὺ διαρκῶς σπιθοβολεῖ. Καμμιά χυδαιότης, τίποτε τὸ ἐξεζητημένον. Ἀσφαλῶς ἡ «Γειτονοπούλα» εἶναι μία ὁδὸς εἰς τὴν στειρότητα τῆς παραγωγῆς τῶν ἀθηναίων εὐθυμογράφων, καὶ ὅποιος ἔχει διάθεσι νὰ γελάσῃ, νὰ εὐχαριστηθῆ, ν' ἀκούσῃ πνεῦμα, νὰ διασκεδάσῃ, δὲν ἔχει παρὰ νὰ πάῃ εἰς τὸ θέατρον τοῦ «Λαοῦ».

Ἀπὸ ὅλα τὰ νούμερα ξεχωρίζουν τὸ Ταξι καὶ Ἀμαξᾶς, ὁ Ἀγῶνας τῆς γυναίκας, στὴν Παληγορά, ὁ Στραβὸς καὶ ὁ Κουφός, τὸ Σινὲ Βαριετέ, τὸ Παληὸ καὶ Νέο Μεταξουργεῖο, τὸ Στόν παληοκαφενὲ τῆς Ἀγάπης, οἱ Ψαράδες καὶ ἰδίως οἱ Μενιδιάτες ἀρτίστες. Τὸ τελευταῖο αὐτὸ νούμερο εἶναι ἀπὸ τὰ ἐξυπνότατα ποὺ ἔχουν γραφῆ ποτὲ σὲ θεατρικὴ ἐπιθεώρησι.

Οἱ καλοὶ ἠθοποιοὶ παίζουν μὲ θαυμαστὴν εὐσυνειδησίαν, μὲ πολὺ μπρίο καὶ τέχνην.

Ἡ μουσικὴ τοῦ ἔργου, ἡ ὁποία ὀφείλεται εἰς τὸν γνωστὸν μουσικοσυνθέτην κ. Οἰκονομάχον, δροσερὴ, πεταχτὴ, εὐχάριστη.

Ὁ διάκοσμος πολὺ καλός. Βεβαίως δὲν ἔχει τὴν συνήθη ποικιλίαν καὶ πολυτέλειαν τῶν θεατρικῶν ἐπιθεωρήσεων, ἀλλὰ εἶναι τόση ἡ ἱκανοποίησις τοῦ θεατοῦ ἀπὸ τὸ ἔργον, ὥστε νὰ μὴν θέλῃ τίποτε περισσότερον ἀπὸ ὅ,τι τοῦ προσφέρεται.